

podstata zákona o nekalé soutěži, nemůže se státi v tomto období řízení a musí zůstat vyhrazeno rozsudku. Nelze se proto zabývat s příslušnými vývody dovolacího rekursu. Vytýká-li stěžovatel, že ani nárok není osvědčen, přehlíží, že právě za tím účelem bylo usnesení soudu prvé stolice zrušeno. Jaké osvědčení chce ohrožená strana nabízet, musí býti zůstaveno jí. Osoby, jež mají býti slyšeny k osvědčení nároku, bydlí v obvodu procesního soudu a není zapotřebí, by byly slyšeny dožadným soudem. Nelze ani přisvědčiti stěžovateli, že návrh na povolení prozatímního opatření postrádá žádoucí určitosti a přesnosti, neboť, mluví-li ohrožená strana o navázaném spojení, miní tím nepochybně spojení se svými obchodními zástupci.

Čís. 11588.

Při ojedinělém rušebním činu, jež zůstal bez následků a jehož opakování netřeba se obávat, jest zápůřčí žaloba (§ 523 obč. zák.) zbytečná.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1932, Rv II 201/31.)

Žalobce se domáhal na žalovaném, by bylo uznáno právem, že žalovanému nepřísluší právo cesty po žalobcově pozemku. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Dovolání opřenému o dovolací důvod č. 4 § 503 c. ř. s. nelze odepřít oprávněnost. Tím, že žalovaný po pozemku žalobcově p. č. 2404 přešel na H-ovo pole, by tam vykonal hospodářské práce, k nimž byl najat, není ještě odůvodněn žalobní nárok, an žalovaný, jakž bylo zjištěno, ještě před podáním žaloby prohlásil, že již na H-ův pozemek tamtudy nepojede, a že chtěl nahraditi škodu. Soud nevzal za zjištěno, že — jak žalobce tvrdil — žalovaný prohlašoval, že má právo na H-ův pozemek jezdit. Nelze tedy ze zjištěných skutečností usuzovati, že si žalovaný osoboval služebnost, která je předmětem tohoto sporu (§ 523 obč. zák.). Při ojedinělém činu rušebním, který zůstal bez následků a jehož opakování netřeba se obávat, jest žaloba zápůřčí zbytečná (Krainz — Ehrenzweig díl I., část 2. § 246, str. 332). Nebyly tvrzeny, tím méně prokázány skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že žalovaný své prohlášení, že již tamtudy na H-ovo pole nepojede, nemyslí vážně, a to, že žalovaný chtěl nahraditi škodu před žalobou, již o sobě vylučuje možnost, že by z jeho jediného přejetí po poli žalobcově mohl odvozován býti vznik H-ova práva jezdit po žalobcovu poli. Proto obavy nižšími soudy vyslovené, že by zmíněným činem žalovaného neporušenost vlastnického práva žalobcova mohla býti nějak dotčena, postrádají podkladu, obavy ty jest pokládati za bezdůvodné a proto i žalobu za zbytečnou, ano vlastnické právo žalobcovo není ohroženo.

Čís. 11589.

Tvrzení žalobce ve vylučovací žalobě podle § 37 ex. ř., že mu přísluší k vylučovaným předmětům výhradně a úplné vlastnictví, ježto je

koupil od povinného dávno před exekucí, stačí, by žalobě mohlo býti vyhověno rozsudkem pro zmeškání (§ 396 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 16. dubna 1932, Rv II 82/32.)

Procesní soud první stolice vyhověl rozsudkem pro zmeškání vylučovací žalobě. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ve vylučovací žalobě uvedl žalobce, že jeden kuň grošák a dva hnědé kompletní postroje s bílým kováním zabavené v exekuční věci žalovaného proti Karlu B-ovi jsou jeho výhradním a úplným vlastnictvím, an je koupil od povinného dávno před exekucí. Tvrdí tudíž, že mu přísluší k těmto předmětům věcné právo, nedopouštějící výkon exekuce, což odůvodňuje vyličením právního důvodu nabytí. To stačí k opodstatnění vylučovací žaloby podle § 37 ex. ř. a nebylo třeba, by žalobce prokázal podrobně též nabytí zabavených předmětů, totiž by tvrdil, že a jakým způsobem byly mu věci odevzdány do držení B-em. Měl-li žalovaný za to, že žaloba jest nedostatečná, měl se dostavit k roku a přednésti námitky; neučiniv tak, musí si následky svého nedostavení přičísti sám. Poněvadž jde o rozsudek pro zmeškání podle § 396 cřs., nepochybil odvolací soud, který jest právě tak, jak soud první stolice při přezkumu rozsudku pro zmeškání vázán jen na obsah žaloby a na přednes žalobcův, maje ovšem jako první soud volnost právního posouzení, vyhověv srovnale s prvním soudem na základě přednesených skutečností žalobě.

Čís. 11590.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

Prokuraindosant jest oprávněn žalovati také sám vlastním jménem směnečné dlužníky o zaplacení směnky.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1932, Rv II 200/32.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítli žalovaní, že žalující banka O. není aktivně oprávněna zažalovati směnku, indosovavši směnku na banku T. Oba nižší soudy ponechaly směnečný platební příkaz v platnosti, odvolací soud z těchto důvodů: Nelze souhlasiti s názorem odvolatelů, že žalující strana není k žalobě aktivně oprávněna, indosovavši směnku na banku T. Indosament na tuto banku jest označen výslovně jako indosament k inkasu. Nemá proto transportního účinku směnečního a jest jen plnou mocí vystavenou ve formě indosamentu. Indosatář se v tomto případě nestal vlastníkem směnky, nýbrž zůstal jím indosant, žalobkyně. Tato proto jest k žalobě řádně směnečně oprávněna.